

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 15/2020
13.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Јасмине Стаменковић, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., кога заступа пуномоћник Предраг Поповић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда - Одељења у Крагујевцу I-2 У 9575/18 од 02.10.2019. године, са противном странком Владом Републике Србије, у предмету доделе новчане награде, у нејавној седници већа одржаној дана 13.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Владе Републике Србије 05 број 661-3772/2018 од 26.04.2018. године, а ставом другим диспозитива одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора. Решењем Владе Републике Србије 05 број 661-3772/2018 од 26.04.2018. године одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за доделу новчане награде као тренеру, за остварени спортски резултат-сребрну медаљу спортисте ББ на Светском атлетском првенству, одржаном на године у дисциплини бацање кугле Ф 54/55/56.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка подносилац наводи да му прама Закону о спорту, као тренеру спортисте који је освојио медаљу, припада новчана награда. Истиче да је у управном поступку била спорна чињеница да ли је он био тренер у конкретном случају, те да је тужени орган своју одлуку засновао на неистинитом и лажном извештају Параолимпијског комитета Србије. Указује да је побијаном пресудом Управног суда утврђено да је захтев тужиоца неблаговремен иако се тужени орган у оспореном решењу тиме није бавио већ је у управном поступку било спорно да ли тужилац има или нема право на награду. Како се тужени орган у оспореном решењу није бавио питањем благовремености захтева, то није било разлога да се тиме бави ни он као тужилац у управном спору. Стога сматра да је у управном спору пред Управним судом повређена одредба члана 41. став 1. Закона о управним споровима којом је стриктно прописано да

Управни суд испитује законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе. Истиче и да се уредбом као подзаконским актом не може мењати управни поступак који је регулисан законом. У конкретном случају Законом о спорту су јасно утврђени услови за стицање права, док је Влада овлашћена да посебном уредбом одреди висину награде и начин утврђивања чињеница о испуњености услова за доделу награде. Међутим, Влада нема овлашћење да одређује рок за подношење захтева, већ то овлашћење припада само парламенту као доносиоцу закона. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду укине.

Противна странка Влада Републике Србије није доставила одговор на захтев а Министарство омладине и спорта је у допису уз који је доставило списе предмета навело да у свему остаје при наводима изнетим у изјашњењу упућеном Државном правобранилаштву од 16.07.2018. године.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, тужени орган је оспореним решењем, позивајући се на одредбе члана 123. став 2. и члана 124. ст. 2. и 3. Закона о спорту („Службени гласник РС“, бр. 10/16) и члана 5. и члана 11. став 1. Уредбе о националним спортским признањима и новчаним наградама („Службени гласник РС“, бр. 22/16 и 83/17), одбио захтев тужиоца као тренера од 21.12.2017. године, за доделу новчане награде за остварени спортски резултат односно за освојену сребрну медаљу спортисте ББ на Светском атлетском првенству, одржаном на године, у дисциплини бацања кугле Ф 54/55/56, јер је у поступку на основу доказа наведених у образложењу оспореног решења утврдио да тужилац није имао статус тренера спортисте ББ на том првенству. Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд је нашао да је тужени орган захтев тужиоца требало да одбаци а не да га одбије. Ово стога што је, по оцени Управног суда, захтев тужиоца неблаговремен на основу одредбе чл. 13. став 1. Уредбе о националним спортским признањима и новчаним наградама („Службени гласник РС“, бр. 22/16 и 83/17). Међутим, тиме што је тужени орган оспореним решењем одбио захтев тужиоца, по оцени суда, није повређен закон на штету тужиоца, па наводи тужбе нису од утицаја на решавање ове правне ствари.

Одредбом члана 13. став 1. Уредбе о националним спортским признањима и новчаним наградама („Службени гласник РС“, бр. 22/16 и 83/17) прописано је да се захтев за доделу националног спортског признања, односно новчане награде подноси Министарству у писаној форми у року од 30 дана од дана завршетка међународног спортског такмичења на коме је постигнут релевантан спортски резултат, односно у року од 30 дана од дана службеног признавања постигнутог светског рекорда од стране надлежног међународног спортског савеза. Према ставу 5. истог члана, захтев из става 1. овог члана подноси спортиста, тренер, односно заступник спортске организације који је остварио релевантан спортски резултат или по овлашћењу спортисте, односно тренера надлежни национални спортски савез чији је спортиста, односно тренер члан.

Како је тужилац као тренер захтев за доделу новчане награде за постигнути спортски резултат на Светском атлетском првенству одржаном на Новом Зеланду 2011. године поднео Министарству омладине и спорта дана 21.12.2017. године, Врховни касациони суд налази да је Управни суд у побијаној пресуди правилно оценио да је захтев неблаговремен јер је поднет по истеку рока прописаног цитираном одредбом. Правилна је

и оцена Управног суда да закон није повређен на штету тужиоца тиме што је тужени орган одбио захтев тужиоца уместо да га одбаци.

Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом указује да је Управни суд повредио одредбу члана 41. став 1. Закона о управним споровима на тај начин што се бавио питањем благовремености поднетог захтева, којим се није бавио подносилац захтева као тужилац у управном спору јер се тим питањем није бавио ни тужени орган у оспореном решењу. Наиме, одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима прописано је да законитост управног акта суд испитује у границама захтева из тужбе, али при томе није везан разлозима тужбе. Врховни касациони суд сматра да одбијање тужбе из других разлога од оних због којих је тужилац тражио поништај оспореног решења не представља прекорачење граница захтева из тужбе. Питањем благовремености поднетог захтева за доделу новчане награде тужилац се није могао бавити у тужби, али је имао могућност да то учини у захтеву за преиспитивање судске одлуке. Међутим, подносилац захтева није навео ниједан аргумент који би довео у сумњу оцену Управног суда о томе да је захтев за доделу новчане награде поднет неблаговремено (седам година након оствареног спортског резултата).

Без утицаја на другачију оцену правилности побијане пресуде су наводи захтева којима се указује да се уредбом не може одређивати рок за подношење захтева, односно да да се уредбом као подзаконским актом не може мењати управни поступак који је регулисан законом. Ово стога што оцена законитости Уредбе о националним спортским признањима и новчаним наградама као општег акта није и не може бити предмет управног спора, већ само поступка пред Уставним судом на основу члана 167. став 1. тачка 3. Устава Републике Србије.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 13.03.2020. године, Узп 15/2020

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић